

Næsten hver eneste uge spillede symfoniorkestret koncert. De øvede sig flittigt hver dag, og torsdag aften var der så koncert i den store koncertsal. Det var ikke altid, at Chopingo fik lov til at komme med til koncerterne, for han gik jo kun i 1. klasse og skulle tidligt op hver dag og i skole, men en gang imellem fik han overtalt sine forældre, og de tog af sted sammen.

Nogle af koncerterne var dog for børn, og de blev spillet om eftermiddagen eller om lørdagen. ”Det var nu rarest”, mente Chopingo.

En torsdag aften sad de klar i koncertsalen og ventede på, at musikken skulle begynde.

Chopingo havde ikke været på besøg i orkestret den uge, fordi han havde haft alt for mange lektier, så nu var han rigtig spændt på at høre musikken. De startede med et stykke musik af Ravel: ”Pavane pour une infante defunte”. Chopingo var ikke så god til fransk, men hans mor fortalte ham, at det betød ”Pavane for en døende prinsesse”. Det lød lidt besynderligt, syntes han, men nu kom dirigenten ind, og musikken startede.

Her kan du høre musikken: <http://www.youtube.com/watch?v=GKkeDqJBIK8>

Allerede da hornet spillede de første toner, fik han en underlig fornemmelse i maven. Det var som om, der var en stor klump, som bare voksede, og han kom til at tænke på sin farfar, som var død sidste år. Tårerne trillede pludselig ned af kinderne på ham, og han krøb tættere ind til sin far. Han kunne slet ikke forstå det, for han elskede jo orkesteret og al musikken, men det var bare så smukt, at det gjorde ondt.

Han kunne se, at hans mor også havde blanke øjne, selvom hun gjorde, hvad hun kunne for at skjule det.

Da musikken sluttede, var der stille et langt øjeblik, før publikum klappede. Chopingo var helt tom indeni. Det var egentlig ikke ubehageligt, han forstod bare ikke, at han pludselig var blevet så ked af det.

Nu kom dirigenten ind igen, og musikerne gjorde sig klar til næste nummer. Men hvad var nu det? En af slagtpøjsspillerne kom pludselig på scenen med en gammel SKRIVEMASKINE. Folk begyndte at grine, og så gik musikken i gang.

Her kan du høre det: <http://www.youtube.com/watch?v=sW6kPM9z1AQ>

Chopingo sad helt ude på kanten af stolen. Hvor var det sjovt! Tænk, at man kunne spille musik på en skrivemaskine.... Hans mave begyndte at boble, men denne gang var det af grin! Hvor var det ærgerligt, at hans far havde smidt den gamle skrivemaskine fra kælderen derhjemme ud. Det havde ellers været sjovt at prøve.

Det var et meget kort nummer, men stemningen i salen var helt forandret – ligesom lettere.

Det næste stykke musik var skrevet af den norske komponist Edvard Grieg og hed ”I Dovregubbens Hal”. Chopingos forældre fortalte ham hviskende, at det handlede om en lille norsk dreng, der forvildede sig ind i en hule, hvor en stor bjergtrold boede. Det lød lidt uhyggeligt, syntes Chopingo.

Her kan du høre musikken: <http://www.youtube.com/watch?v=fzyi3C4gNnE&hl=da>

Allerede da fagotterne spillede deres tema i starten, sad Chopingo oppe på skødet hos sin mor – det her var næsten ligeså uhyggeligt som den Harry Potter film, han havde set forleden!

Musikken udviklede sig vildt. Stakkels lille dreng! Chopingo blev helt forpustet af at følge med – bare det endte godt!

Til sidst sluttede det, og Chopingo kunne ikke finde ud af, om han skulle tro, at bjergtrolden havde spist drengen, eller om han var undsluppet – men publikum klappede i hvert tilfælde begejstret.

Koncerten var nu ved at være slut. Det sidste nummer var skrevet af en mand, der hed John Williams. Chopingo vidste, at han var en af de mest berømte filmkomponister i verden. Når man er

filmkomponist, skriver man musik til film. Han havde vist også skrevet musikken til den Harry Potter film. Nummeret, de nu skulle spille, hed "Star Wars" og var skrevet til en film, der handler om krig i verdensrummet.

Her kan du høre musikken: <http://www.youtube.com/watch?v=TE6X-haZAK4>

Chopingo var meget spændt på at høre musikken. Allerede fra begyndelsen, hvor alle trompeterne spillede et fantastisk flot tema, ville han ønske, at han havde haft sit nye lasersværd med. Han fik han lyst til at marchere og fægte og slå og selvfølgelig vinde over den onde fjende!

Da dirigenten slog af, sprang publikum op af sæderne og klappede helt vildt. Det havde været en fantastisk koncert!

Da Chopingo gik hjem med sine forældre, følte han sig helt mat. Det var som om, der var sket en hel masse inde i hans mave og hoved, som han ikke havde kontrol med. Han forsøgte at forklare det til sine forældre, og de kiggede på hinanden og nikkede: "Ja, det er den magt, som musik har", sagde hans far. "Alle de mange følelser, som vi alle sammen har: glæde, sorg, frygt, vrede og måske den største af dem: kærlighed – alt det kan musikken nå ind til og vise os uden at bruge ord.

Musikken taler til os alle på et universalt sprog". "Hvad er universalt sprog?", spurgte Chopingo, der havde hørt om tysk og fransk og russisk, men aldrig om universalt. " - Og hvor ligger Universalien?". Hans forældre grinede. "Universalt" sagde hans mor og tænkte sig om, "- er noget, som gælder alle i hele verden. Et universalt sprog er noget, alle kan forstå uden at tænke over det. Musik taler til alle mennesker og kan fremkalde følelser hos alle. Det er derfor, du kan blive rigtig ked af at høre Ravels "Pavane pour une infante defunte". Ravel taler gennem musikken til dig og får dig til at huske på ting i dit liv, som måske har været triste, og som på den måde får dig til at blive lidt ked af det. På samme måde fortæller skriver en historie, som taler til nogle glade, sjove følelser og oplevelser i dig, og som giver dig lyst til at hoppe og danse."

Chopingo gik stille og tænkte sig om. "Jeg tror, jeg vil være komponist, når jeg bliver stor", sagde han så. "Tænk at få lov til at fortælle historier, som kan nå ud til alle mennesker, og som kan få dem til at føle og leve gennem musik."

"Det lyder fint", sagde hans far og tog den lille pingvin i luffen, "men i første omgang tror jeg, at vi skal se at få puttet vores lille komponist hjem i seng, så dagen i morgen kan blive god og fuld af sjov og musik".